

PAYER IMRE

Nincs-világ mondat

Idő-felhőkarcoló ablakán keresztül
nézem járó-kelő egyedem,
miközben egy másik betonon
valaki beszáll magánrepülőgépbe,
saját szigetre suhanni,
mialatt egy Afrikából
menekülő család épp a tengerbe fullad,
én pedig a számítógép előtt írom ezt a mondatot:
nincs világ, csak menedzsmentek vannak,
mint valami középkori uralmi területek.
embervicsor és robot-orgazmus.

A színhely mása

Utazás régi helyre.
Utca foghíján fakó, poros falfolt
mutatja, hol volt...
Mégse. Hiszen más látószögben,
más mozdulatban.

Félbemaradtan.

Térré vált az idő.
Ami életem át tarthatott volna,
a roncsolódás elejtette veled.

Lebeg-e lélek időtér felett?

Az elhagyottságban volt idő.
Szaga, fakuló színe, néma hangja,
szomorúságának a súlya.

Most eltörli a tér, elveszi az időt,
mint kihalt otthontörmeléket
sarjadó fű, lomb susogása.

Levegő és fény táguló forgása.

Ha valahová visszatérsz,
minden emléket kisebbnek találsz.
Te visszamégy. Az idő visszamegy.

Töpörödnek lelkes dolgai, törpe hegy.

Mint hősmosolyos arc, mint a képzet lebeg
telt lila urnán. Ebben van pora. Ravatalcsönd.
Maradék sávban beszélek.
A többi – könnyű intés,
majd eltűnik hirtelen.

Mélyét vesztett felületen.

Akkori utcakövek az akkori lépések alatt
az ugyanaz nem ugyanaz maradt.
Hamis a színhely mása.

Semmisült számítása.